

РЕШЕНИЕ

№ 73

гр. Пловдив, 04.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Нестор Сп. Спасов

Членове: Емилия Ат. Брусева
Миглена Площакова

при участието на секретаря Красимира Хр. Несторова Кутрянска като разгледа докладваното от Емилия Ат. Брусева Въззивно търговско дело № 20255001000679 по описа за 2025 година

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба вх. №260486 от 03.06.2025 г. от С. А. Й. ЕГН ***** от с. Е.“ №8 – чрез пълномощника му адв. П. К., с адрес за призоваване: гр. К.“ №6, офис 10 против решение №260005/09.05.2025г., постановено по т.д. №375/2019г. по описа на Окръжен съд – Стара Загора, в частта, с която е отхвърлен предявеният от С. А. Й. против „Хук – Кобург – Алгемайне ферзихерунг“ АД /HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG/, със седалище и адрес на управление: Федерална Република Германия, гр. Кобург, 96444, Банхофплац, с номер в Търговския регистър HRB 465, със съдебен адрес в България: гр. София, бул. „Драган Цанков“ №23, вх. А, ет.2 – адвокатско дружество „К.И. и Я.Н.“ иск за заплащане на сумата 51 129.18 евро /равностойност в лева - 100 000 лева/, частично от 102258.37 евро /равностойност в лева - 200 000 лева/ – обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания вследствие смъртта на сина му Г.С.А., настъпила вследствие на ПТП на 08.06.2018г., на територията на Германия, Федерален окръг Фулда, между Рюкерс – юг и Марбах – север, по вина на водача на лек автомобил

„Опел“, модел „Agila“, рег. №..., ведно със законната лихва, считано от 16.06.2018г. до окончателното и изплащане и е осъден С. А. Й. да заплати на „Хук – Кобург – Алгемайне ферзихерунг“ АД /HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG/ сумата 3 705.59 евро /7 247. 52 лева/ – разноски за адвокатско възнаграждение и 569.78 евро /1114.40 лева/ – разноски за експертизи и преводи на документи.

Оплакванията в жалбата са за допуснато процесуално нарушение от съда като той е ценил само част от показанията на разпитаните свидетели, а не ги е обсъдил в тяхната цялост и не е изяснил въпроса за отношенията между ищеца и неговия син. Счита, че ищецът като баща на Г.С.А. попада в категорията лица, за които съобразно приложимото германско законодателство се презюмира, че е имал особена лична връзка на близост, поради което търпи емоционални страдания от смъртта му. Поддържа, че такава презумпция е налице и тя не е оборена чрез събраните доказателства. Счита, че е налице и извънсъдебно признание на иска от ответното дружество чрез кореспондента, тъй като на ишците е предложено заплащане на обезщетения от по 5 000 евро, а и в отговора на исковата молба липсва възражение за недължимост на обезщетение по отношение на С. Й., поради липса на близки отношения с починалия. В тази връзка счита, че съдът се е произнесъл за липса на близки отношения между двамата и за недоказаност на търпени от бащата болки и страдания, произтичащи от смъртта на Г., без да има своевременно наведено възражение от застрахователя.

Иска се отмяна на решението в обжалваната му част и осъждане на ответника да заплати претендираното обезщетение. Претендира се и определяне на адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата за осъществено от адв. К. безплатно процесуално представителство на ищеца пред Апелативен съд – Пловдив.

Постъпил е отговор вх. №260587/10.07.2025г. по въззивната жалба от „Хук – Кобург – Алгемайне ферзихерунг“ АД /HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG/, със съдебен адрес: гр. София, бул. „Драган Цанков“ №23, вх. А, ет.2 – адвокатско дружество „К.И. и Я.Н.“ - чрез упълномощения процесуален представител на дружеството адв. Д. М., с който е изразено становище за неоснователност на жалбата и на изложените в нея доводи. Поддържа становище, че ищецът не е полагал никакви грижи за сина си по

неговото отглеждане и възпитание, още от неговото раждане. Намира за правилен извода на съда, че между ищеца и Г. не е съществувала типичната близост между родител и дете, поради което няма право на обезщетение за неимуществени вреди от смъртта му.

Постъпила е въззивна жалба вх. №260516 от 10.06.2025г. от „Хук – Кобург – Алгемайне ферзихерунг“ АД /HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG/, със съдебен адрес: гр. София, бул. „Драган Цанков“ №23, вх. А, ет.2 – адвокатско дружество „К.И. и Я.Н.“ - чрез упълномощения процесуален представител на дружеството адв. Д. М. против решение №260005/09.05.2025г., постановено по т.д. №375/2019г. по описа на Окръжен съд – Стара Загора, в частта, с която е осъдено „Хук – Кобург – Алгемайне ферзихерунг“ АД /HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG/ да заплати на Н. А. Т. сумата 76 693.78 евро /с равностойност в лева - 150 000 лева/, частично от 102258.37 евро /равностойност в лева - 200 000 лева/ - обезщетение за неимуществени вреди изразяващи се в претърпени болки и страдания вследствие смъртта на сина и Г.С.А., настъпила вследствие на ПТП на 08.06.2018г., на територията на Германия, Федерален окръг Фулда, между Рюкерс – юг и Марбах – север, по вина на водача на лек автомобил „Опел“, модел „Agila“, рег. №..., ведно със законната лихва, считано от 04.03.2020г. до окончателното и изплащане, да заплати на адв. П. К. сумата 6 841.08 евро /13 380 лева/ – адвокатско възнаграждение за осъществяването от нея безплатно процесуално представителство и защита на ищцата в производството пред Окръжен съд – Стара Загора, а по сметка на ОС – Стара Загора – държавна такса в размер на 3067.75 евро /6 000 лева/.

Жалбоподателят счита за недоказано по делото настъпването на пътно – транспортното произшествие на 08.06.2018г. по вина на водачката А.М.Х. в качеството и на водач на лек автомобил „Опел“, модел „Agila“, рег. №... и наличието на причинна връзка между нейно противоправно поведение и смъртта на сина на ищите А.. Затова намира, че не са налице предпоставките за ангажиране отговорността на застрахователя.

Второто основно оплакване в жалбата е че при направения от първоинстанционния съд правилен извод за приложим чужд материален закон, а именно правото на Федерална Република Германия, при определяне размера на обезщетението, дължимо на Н. А. Т. неправилно е приложено

българското материално право – чл.52 от ЗЗД. Счита, че в тази насока съдът неправилно е тълкувал възможността да се използва дерогацията, предвидена в чл.16 от Регламент /ЕО/ №864/2007, като приетото от съда не в съответствие с решение от 05.09.2024г. на Съда на Европейския съюз по дело C-86/2023г., постановено по отправено от Върховния касационен съд на Република България преюдициално запитване за тълкуване на чл.16 от Регламент /ЕО/ №864/2007на Европейския парламент и на Съвета от 11.07.2007г. относно приложимото право към извъндоговорни задължения /Регламент „Рим II“/. Намира, че при определяне на размера на обезщетението е приложима нормата на пар.844 ал.3 от Германския Граждански кодекс /BGB/, която разпоредба защитава правата и интересите на пострадалите лица по начин, съответстващ на нормата на чл.52 от ЗЗД.

Дори и условно да се приеме, че при определяне размера на обезщетението би била приложима нормата на чл.52 от ЗЗД, счита, че съдът не е изложил конкретни релевантни факти за формиране на извода, че справедливият размер на обезщетението на ищцата възлиза на 76 693.78 евро /с равностойност в лева - 150 000 лева/. Счита, че съдът не е отчел обстоятелството, че загиналият е пълнолетно лице и че е живеел отделно от ищцата – обстоятелства, които не предполагат толкова висок размер на обезщетението.

Иска се решението в обжалваната част да бъде отменено, а претенцията за обезщетение на неимуществени вреди, предявена от Н. А. Т. да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира се присъждане на разноските по делото.

Постъпил е отговор вх. №260675/14.08.2025г. по въззивната жалба на „Хук – Кобург – Алгемайне ферзихерунг“ АД /HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG/ от ищцата Н. А. Т. – чрез нейния процесуален представител адв. П. К., с който е изразено становище за неоснователност на жалбата и на изложените в нея доводи. Намира, че от събраните писмени доказателства и от заключението на САТЕ се установяват причините за възникване на ПТП и че те се дължат на противоправното поведение на водача на лек автомобил „Опел“, модел „Agila“, рег. №.... Причинната връзка на ПТП със смъртта на пострадалия Г. А. намира за установена на база писмените доказателства – медицинска документация и заключението на СМЕ.

Поддържа становище, че доколкото в разпоредбата на чл.52 от ЗЗД е инкорпориран основен принцип на правото в Република България, следва да намери приложение именно той. Намира, че това е повелителна норма в защита на съществен обществен интерес, който не може да бъде постигнат чрез прилагане на чуждото материално право. Счита, че размерът на определеното от първоинстанционния съд обезщетение на Н. А. Т. е съобразен с интензитета и продължителността на болки, страдания и емоционални преживявания, близката връзка между ищцата и нейния син, мъката от загубата на единственото и дете и негативните последици за здравословното и състояние.

Претендира се отхвърляне на жалбата и присъждане на адвокатско възнаграждение по чл. 38 ал.1 т.2 от ЗАдв. за адв. К. за осъщественото от нея безплатно процесуално представителство на ищцата във въззивното производство.

Постъпила е частна жалба вх. №260693 от 21.08.2025г. от Н. А. Т. и С. А. Й. – чрез пълномощника им адв. П. К. против определение №260119/04.08.2025г., постановено по т.д. №375/2019г. по описа на Окръжен съд – Стара Загора, с което е оставена без уважение молба вх. №260488/03.06.2025г. на Н. А. Т. и С. А. Й. за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските относно заявеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответното дружество. Жалбоподателите считат, че при преценка относно размера на адвокатското възнаграждение не е съобразен обема на извършената работа от процесуалния представител, както и обстоятелството, че делото не е с правна и фактическа сложност. Искане се обжалваното определение да бъде отменено, а разноските, присъдени на ответника да бъдат намалени.

Постъпил е отговор вх. №260798 от 14.10.2025г. по частната жалба от адв. Д. М. – пълномощник на „Хук – Кобург – Алгемайне ферзихерунг“ АД /HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG/, с който е изразено становище за нейната неоснователност. Поддържа становище, че се касае за производство, продължило шест години, през който период са проведени много съдебни заседания, назначени са експертизи, разпитвани са свидетели като във всички действия активно е участвал представител на ответника. Като допълнителен аргумент излага и обстоятелството, че размерът на дължимото

на ответника възнаграждение съответства на това, което се присъжда на процесуалния представител на ищцата и е определен по същия ред.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено следното:

Ищците С. А. Й. ЕГН ***** от с. Е.“ №8 и Н. А. Т. ЕГН ***** от с. Р.“ №6 – чрез пълномощника им адв. П. К., с адрес за призоваване: гр. К.“ №6, офис 10 твърдят, че на 08.06.2018 г., на територията на Федерална Република Германия, Федерален окръг Фулда, между Рюкерс – юг и Марбах – север, е настъпило ПТП, по вина на водача на лек автомобил „Опел“, модел „Agila“, рег. №..., която при изпреварване е нарушила правилата за движение по пътищата и е блъснала л.а. „Волво В 40“, с рег. № ..., управляван от А.Р.. Твърдят, че вследствие на ПТП е пострадал техния син Г.С.А., който получил тежки увреждания, бил настанен за лечение в клиника „Фулда“, където починал на 13.06.2018г. Твърдят, че е налице причинна връзка между противоправното поведение на А.М.Х. в качеството и на водач на лек автомобил „Опел“, модел „Agila“, рег. №... и настъпилата смърт на техния син. Твърдят, че са претърпели силни емоционални и психически болки и страдания от загубата на сина им Г.С.А.. Твърдят, че връзката им била много силна, основана на взаимна обич, доверие и подкрепа, взаимно разчитали един на друг. Загубата му довела до непреходна и неизмерима скръб за родителите и се отразила на здравословното и емоционалното им състояние. Твърдят, че тези неимуществени вреди са пряка и непосредствена последица от смъртта на сина им, в резултат на пътно транспортното произшествие.

Твърдят, че към датата на ПТП гражданската отговорност на причинителя на вредите е била предмет на застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника „Хук – Кобург – Алгемайне ферзихерунг“ АД /HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG/, със седалище и адрес на управление: Федерална Република Германия, гр. Кобург, 96444, Банхофплац, регистрирано в Търговския регистър с номер HRB 465.

Претендират заплащане на обезщетение за тези вреди пряко от застрахователя.

Ищецът С. А. Й. ЕГН ***** от с. Е.“ №8 – чрез пълномощника му адв. П. К., с адрес за призоваване: гр. К.“ №6, офис 10 моли съда да осъди

ответника „Хук – Кобург – Алгемайне ферзихерунг“ АД /HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG/, със седалище и адрес на управление: Федерална Република Германия, гр. Кобург, 96444, Банхофплац, регистрирано в Търговския регистър с номер HRB 465 да му заплати сумата 51 129.18 евро /равностойност в лева - 100 000 лева/, частично от 102258.37 евро /равностойност в лева - 200 000 лева/ – обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания вследствие смъртта на сина му Г.С.А., настъпила вследствие на ПТП на 08.06.2018г., на територията на Германия, Федерален окръг Фулда, между Рюкерс – юг и Марбах – север, по вина на водача на лек автомобил „Опел“, модел „Agila“, рег. №..., ведно със законната лихва, считано от 16.06.2018г. до окончателното и изплащане, както и направените по делото разноси и адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 ал.2 от ЗАдв.

Ищцата Н. А. Т. ЕГН ***** от с. Р.“ №6 – чрез пълномощника им адв. П. К., с адрес за призоваване: гр. К.“ №6, офис 10 10 моли съда да осъди ответника „Хук – Кобург – Алгемайне ферзихерунг“ АД /HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG/, със седалище и адрес на управление: Федерална Република Германия, гр. Кобург, 96444, Банхофплац, регистрирано в Търговския регистър с номер HRB 465 да и заплати сумата 76 693.78 евро /с равностойност в лева - 150 000 лева/, частично от 102258.37 евро /равностойност в лева - 200 000 лева/ – обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания вследствие смъртта на сина и Г.С.А., настъпила вследствие на ПТП на 08.06.2018г., на територията на Германия, Федерален окръг Фулда, между Рюкерс – юг и Марбах – север, по вина на водача на лек автомобил „Опел“, модел „Agila“, рег. №..., ведно със законната лихва, считано от 16.06.2018г. до окончателното и изплащане, както и направените по делото разноси и адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 ал.2 от ЗАдв.

Ответникът „Хук – Кобург – Алгемайне ферзихерунг“ АД /HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG/, със седалище и адрес на управление: Федерална Република Германия, гр. Кобург, 96444, Банхофплац, регистрирано в Търговския регистър с номер HRB 465, със съдебен адрес: гр. София, бул. „Драган Цанков“ №23, вх. А, ет.2 – адвокатско дружество „К.И. и Я.Н.“ - чрез упълномощения процесуален представител на дружеството адв. Д. М. с писмен отговор вх. №267329 от 05.07.2021г. оспорва предявените

искове.

Оспорва наличието на предпоставки за ангажиране отговорността на ответното дружество като застраховател по задължителна застраховка „гражданска отговорност“ по отношение на лек автомобил „Опел“, модел „Agila“, рег. №..., управляван от А.М.Х.. Оспорва твърденията за допуснати нарушения на правилата за движение от страна на водачката на лек автомобил „Опел“, модел „Agila“, рег. №... и нейната вина за настъпването на вредоносния резултат. Оспорва наличието на причинна връзка между поведението на водачката и настъпване на произшествието, както и наличието на причинна връзка между него и уврежданията на ищците. Твърди, че вина за настъпване на произшествието има водачът на лек автомобил „Волво В 40“, с рег. № ..., управляван от А.Р., който е допуснал нарушения на правилата за движение, в резултат на който е настъпил инцидент, при който е пострадал Г.С.А.. При условията на евентуалност, ако се установи отговорност на застрахователя, прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, поради това, че е пътувал в лекия автомобил „Волво“ без поставен предпазен колан, с което е допринесъл за настъпилите травми, довели до смъртта му. Оспорва претенциите за присъждане на обезщетения за неимуществени вреди за всеки от ищците. Счита, че размерите на същите са прекалено завишени и не съответстват на приложимото към казуса материално право. Излага съображения за неприложимост на българското право към казуса, като счита, че приложим е немския закон, тъй като ПТП е реализирано на територията на Германия и именно там е настъпила вредата, за която се претендира обезщетение.

Посочва, че въпреки липсата на яснота относно начина на настъпване на произшествието и вината на водача на застрахования при ответника лек автомобил, от желание да бъдат избегнати съдебни спорове, са предложили на ищците обезщетение от по 5000 евро, както и готовност от заплащане на още по 2500 евро при отказ от бъдещи претенции, като ищците не са приели тези предложения.

С допълнителна искова молба ищците оспорват възражението за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия като твърдят, че същият е бил с поставен предпазен колан. Оспорват и останалите наведени възражения, свързани с отговорността на застрахователя за заплащане на

обезщетения.

С допълнителен отговор ответникът поддържа изложените в първоначалния отговор оспорвания и възражения.

Първоинстанционният съд е намерил, че искът на С. А. Й. следва да бъде отхвърлен, поради недоказаност на особено близки отношения с починалия и търпени емоционални страдания в резултат на смъртта му. Приел е, че следва да бъде ангажирана отговорността на застрахователя за заплащане обезщетение за претърпени неимуществени вреди на майката – ищцата Н. А. Т.. Определил е обезщетение в размер на 76 693.78 евро /с равностойност в лева - 150 000 лева/, частично от 102258.37 евро /равностойност в лева - 200 000 лева/. Приел е, че приложимо в случая е правото на Федерална република Германия. Като се е позовал на решение от 05.09.2024г. на Съда на Европейския съюз по дело С-86/2023г., постановено по отправено от Върховния касационен съд на Република България преюдициално запитване за тълкуване на чл.16 от Регламент /ЕО/ №864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11.07.2007г. относно приложимото право към извъндоговорни задължения /Регламент „Рим II“/, е приел, че е налице изключение по смисъла на чл.16 от Регламента, тъй като принципът на чл.52 от Закона за задълженията и договорите следва да бъде зачетен и да намери приложение пред чуждото право като основен за българското право и за общественния ред в държавата. Като се е позовал на дерогацията, предвидена в чл.16 от Регламент /ЕО/ №864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11.07.2007г. относно приложимото право към извъндоговорни задължения /Регламент „Рим II“/, не е зачел съдебната практика по тълкуване и прилагане на чуждото материално право при определяне размера на обезщетението.

С оглед разпоредбата на чл. 269 от ГПК съдът дължи произнасяне първо за валидността и допустимостта на обжалваното решение служебно, а досежно правилността му с оглед посоченото в жалбата.

Едно решение е невалидно (нищожно), когато не е постановено от надлежен орган или е постановено от ненадлежен състав т.е. от лице, което няма качество на съдия или от едноличен вместо троен състав и т.н. Нищожно е и решение, което не е подписано или не е постановено в предвидената от закона писмена форма. Налице е нищожност и в случаите, когато решението е постановено от съда извън пределите на неговата компетентност т.е. срещу

лица неподчинени на правораздавателната власт на българските съдилища.

В случая нито една от тези предпоставки не е налице, поради което и не е налице нищожност.

Съгласно чл. 270, ал.3 от ГПК недопустимост е налице, когато е извършено произнасяне въпреки липсата на право на иск или има произнасяне по един непредявен иск. Налице е недопустимост и когато спорът е разгледан от некомпетентен съд, т.е. във всички случаи, когато е постановен съдебен акт въпреки липсата на предпоставки за разрешаване на спора по същество.

В случая от изложената фактическа обстановка не може да се приеме липса на право на иск в патримониума на ищците. Не се касае и за произнасяне по един непредявен иск при условие, че предмет на преценка са били факти и обстоятелства, изложени в исковата молба като основание да се твърди, че в патримониума на ищците е възникнало вземане за обезщетение по отношение на ответното застрахователно дружество. Решението е постановено и от съд, който следва да разглежда настоящия правен спор. Това на първо място следва от тесктовите на ГПК досежно подсъдността, а и тези на КМЧП с оглед на факта, че предмет на делото е уреждане на спор породен от частно правни отношения с международен елемент по смисъла на чл. 1, ал. 2 от КМЧП и по отношение на ищеца са налице предпоставките на чл.4, ал.1, т.2 от КМЧП- ищецът или молителят е български гражданин.

Относно въпроса за приложимото право, настоящата инстанция намира следното:

Съгласно Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007г. относно приложимото право към извъндоговорни задължения („Рим II“) приложимо по повдигнатия пред настоящия състав правен спор е правото на Федерална Република Германия. Съгласно чл.4 ал.1 от цитирания Регламент приложимото право към извъндоговорни задължения, произтичащи от неправомерно увреждане, е правото на държавата, в която е настъпила вредата, независимо в коя държава е настъпил вредоносният факт и независимо в коя държава или държави настъпват непреките последици от този факт. Същият регламент урежда и въпроса с възможността за пряк иск на увреденото лице срещу застрахователя на лицето, чиято отговорност се търси.

Съгласно чл.18 увреденото лице може да предяви иск за обезщетение

пряко срещу застрахователя на лицето, чиято отговорност се търси, ако приложимото към извъндоговорното задължение право или приложимото към застрахователния договор право предвижда това.

За да се прецени дали правото на Република Германия предвижда тази възможност от първоинстанционния съд са предприети действия по установяване на неговото съдържание.

Съгласно пар.1 от Закона за задължителното застраховане /333/PfIVG/ лицето, което владее моторно превозно средство или ремарке с редовно местонахождение в Германия е длъжно да сключи застраховка „Гражданска отговорност“ за себе си, собственика на превозното средство и водача на превозното средство за покриване и възстановяване на щети при телесна повреда, щети на имущество и други финансови загуби, причинени от използването на превозното средство.

В съответствие с чл. 115 ал.1 т.1 изречение първо от Закона за застрахователния договор /33Д/ VVG/ иски за обезщетение в резултат на щети, причинени от използването на превозно средство могат да бъдат предявени от ищеца и директно срещу застрахователя по отговорност, ако въпросната застраховка е такава, която служи за изпълнение на застрахователното задължение съгласно пар.1 от Закона за задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ / 333/PfIVG/. Съгласно чл.115 ал.1 изр. 3-то от същия закон застрахователят е длъжен да изплати обезщетение в пари. Съгласно чл.115 ал.1 изр. 4-то застрахователят и застрахованият, който е длъжен да плати обезщетение, са солидарно отговорни.

Горното води до извод за наличие в патримониума на ищите на правото да претендират от застрахователя плащане на обезщетение за вреди причинени от застраховано при него лице по риска „Гражданска отговорност“, ако се установи, че това лице отговаря за увреждането. Приложимо е правото на Федерална република Германия.

Предявените иски са по пар.115 ал.1 от Закона за застрахователните договори във връзка с пар.844 ал.3 от Гражданския кодекс на Федерална република Германия. Отговорността на застрахователя по един такъв иск е обусловена от наличието на сключен договор за застраховка по риска „Гражданска отговорност“ и от това да са налице предпоставките застрахованото по такъв договор лице да отговоря пред увреденото лице за

вреда причинени при използването на застрахованото превозно средство.

Видно от постъпилото писмо от Асоциация за подпомагане на пострадали при ПТП ЮЛНЦ – Германия /стр.73-74 от делото на ОС/ налице е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ със застраховано лице А.Х. /водач/ относно лекотоварен автомобил „Опел“, модел „Agila“, рег. №... със застрахователя „Хук – Кобург – Алгемайне ферзихерунг“ АД /HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG. Според базата данни на Асоциацията този автомобил е редовно застрахован към „Хук – Кобург – Алгемайне ферзихерунг“ АД към датата 08.06.2018г. Представителят за уреждане на претенции в Република България на този германски застраховател е ЗАД „Булстрад Виена иншурънс груп“ АД. Именно до него е отправена претенцията на ищите /стр.80 от делото на ОС/.

От страна на представителя са постъпили отговори до всеки от ищите – изх. №1959/09.03.2020г. и изх. №1960/09.03.2020г., с които от името на представлявания „Хук – Кобург – Алгемайне ферзихерунг“ АД се изразява становище, че се потвърждава и приема отговорността за настъпилото ПТП и се предлага обезщетение на всеки от ищите от по 5000 евро.

Чрез съдебна поръчка до Районен съд - Фулда от Областно управление на полицията ОстХесен – Дирекция на полицията Фулда – Полицейски участък Хюнфелд са изпратени и приложени по делото документите по досие № VU/0655328/2018 относно пътно транспортно произшествие със загинали от 08.06.2018г. в землище на 36088 Хюнфелд – Рюкерс, Федерален път В27, между Марбах и Рюкерс. Като причинител на произшествието е обвинена А.Х.. В доклада на полицията е посочено, че участник 01 / идентифициран по приложената схема като лек автомобил „Опел“, модел „Agila“, рег. №..., управляван от А.Х. /, идвайки по път В27 от Хюнфелд – Рюкерс по посока Петерсберг – Марбах в двулентовия участък по посоката на движението му започва изпреварване в дясна лента като не забелязва, че участник 02 /идентифициран по приложената схема като лек автомобил „Волво В 40“, с рег. № ..., управляван от А.Р./ се намира на неговото ниво. Двата автомобила са се сблъскали странично в надлъжното движение, като участник 02 /л.а. волво“/ бил изхвърлен наляво в насрещната лента към намиращата се там мантиanela. Същевременно идвайки от Марбах се приближил участник 03 /VW Passat/. Той не могъл да предотврати сблъсъка и се блъснал челно в дясната

страна на автомобила на участник 02. В лекия автомобил на участник 02 трима пътници били смъртоносно ранени и двама пътници – тежко ранени. Като причината за произшествието в протокола от по досие № VU/0655328/2018 относно пътно транспортно произшествие се сочи невнимание и недостатъчна видимост назад при изпреварване. Образувано е наказателно производство /прокурорска преписка 150 Js 10856/18/ против А.Х. – водач на лек автомобил „Опел“, модел „Agila“, рег. №....

Вещото лице инж. Т.Ц.П. в заключението си по допуснатата съдебна автотехническа експертиза относно механизма на ПТП посочва, че лекият автомобил „Опел“, модел „Agila“, рег. №..., управляван от А.Х. се е движил със скорост на движение около 89 км/ч се е движил в посока от Хюнфелд към Марбах в дясната пътна лента. Платното за движение в участъка е с три пътни ленти – две от тях в посока Марбах и една – в посока Хюнфелд. В същото време в същата посока в лявата пътна лента със скорост на движение около 98 км/ч се е движил лек автомобил „Волво В 40“, с рег. № ..., управляван от А.Р.. На километър 1.3 водачът А.Х. е предприела изпреварване на движещия се пред нея автомобил и е навлязла в съседната лява пътна лента спрямо посоката на движение. Настъпил е удар в пътната лента, в която се е движил лек автомобил Волво. Последният загубил напречна устойчивост, а водачът загубил контрол над управлението му, вследствие на което той се отклонил наляво по посока на движението си като навлязъл в пътната лента, предназначена за насрещно движещите се ППС, където в този момент се движил VW Passat с рег. № WAK – AE 764, управляван от Т.К.. Настъпил втори удар между челната лява част на л.а. Волво и еластичната предпазна ограда /мантиanela/. След този удар л.а. Волво се завъртял около вертикалната си ос обратно на часовниковата стрелка и продължил движението си напред в посока север, при което настъпил трети удар между дясната странична част на л.а. Волво и челната част на насрещно движещия се л.а. Фолксваген Пасат. Мястото на удара е в западната пътна лента, предназначена за движение на л.а. Фолксваген. В резултат на този удар л.а. Волво се е завъртял около вертикалната си ос по часовниковата стрелка и се е установил в покой. Причините за ПТП са субективните действия на водача на л.а. Опел, която преди да предприеме изпреварване на движещия се пред нея автомобил и да навлезе в съседната лява пътна лента, не се е съобщила с положението, посоката и скоростта на движение на движещия се по тази лента л.а. Волво и

не го е пропуснала да премине. Тя е имала техническата възможност да възприеме движещия се в съседната лява лента л.а. Волво преди да предприеме навлизане в пътната лента, в който той се е движил и да се съобрази с това и предприеме своята маневра след като го пропусне. Така би могла да предотврати настъпването на ПТП. След удара с л.а. Опел водачът на л.а. Волво е нямал техническа възможност да спре, тъй като автомобилът е загубил напречна устойчивост, а водачът е загубил контрол над автомобила. Водачът на л.а. Фолксваген също е нямал техническа възможност да предотврати удара чрез аварийно спиране, тъй като опасната му зона за спиране е по-голяма от пътя, който автомобилът би изминал от момента на реакция на водача до мястото на удара и по-голяма от разстоянието, на което се е намирал л.а. Фолксваген до мястото на удара към момента на навлизане на л.а. Волво в пътната му лента.

Установява се допуснато нарушение от страна на застрахования водач А.Х. на правилата за изпреварване и разминаване от ППЗДвП. Пар.5 ал.2 от ППЗДвП предвижда изискване изпреварващият водач да проявява максимална предпазливост. Изпреварването е разрешено само ако в началото на маневрата е ясно, че няма да има препятствия за насрещното движение по време на цялата маневра /от изтеглянето до повторното включване/ и че необходимото разстояние за изпреварване е налично без препятствия. Ето защо съдът намира за неоснователно извършеното от процесуалния представител на ответника оспорване на обстоятелството, че от страна на водачката на лек автомобил „Опел“, модел „Agila“, рег. №... са допуснати нарушения на правилата за движение и че липсва нейна вина за настъпването на вредоносния резултат, както и за наличието на причинна връзка между поведението на водачката и настъпване на произшествието. Не се установява вина за настъпване на произшествието да има водачът на лек автомобил „Волво В 40“, с рег. № ..., управляван от А.Р., нито че същият е допуснал нарушения на правилата за движение или че е имал техническа възможност да предотврати ПТП.

С оглед на събраните писмени доказателства и заключението на САТЕ настоящата инстанция намира, че са налице предпоставките за ангажиране отговорността на лицето, управлявало лекотоварния автомобил и предизвикало ПТП-то по смисъла на споменатия по - горе Закон за задължителната застраховка „Гражданска отговорност“. По аргумент от

същия водачът на превозното средство е от кръга застраховани лица по споменатия по-горе риск и застрахователят дължи обезщетение за причинените от него вреди на трети лица.

Относно възражението за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, поради това, че е пътувал в лекия автомобил „Волво“ без поставен предпазен колан, с което е допринесъл за настъпилите травми, довели до смъртта му:

Съгласно чл.9 от ЗДвП във връзка с чл.254 пар.1 от Гражданския кодекс на Федерална Република Германия евентуална съвина на пострадалото лице трябва да бъде взета предвид. Тя може да произтича от неизпълнение на задължението за използване на предпазен колан по време на самото пътуване, свързано с произшествието. Това изискване произтича от чл.21а ал.1 изр. 1-во от Германския правилник за движение по пътищата /ППЗДвП/.

Видно от документите по досие № VU/0655328/2018, изпратени от Областно управление на полицията ОстХесен – Дирекция на полицията Фулда – Полицейски участък Хюнфелд относно пътно транспортно произшествие, приложени по делото пасажерът на предната седалка до водача в л.а. Волво – Г. А. е бил с поставен предпазен колан. Той е бил изваден от превозното средство от спасителния екип.

Поради изложено възражението за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, поради това, че е пътувал в лекия автомобил „Волво“ без поставен предпазен колан, е неоснователно.

Съдебно – медицинска експертиза по писмени данни е допусната и възложен на вещото лице д-р Р.М. Д.. Въз основа на медицинската документация, изискана от Болница Фулда, в която е лекуван Г. А. след ПТП, вещото лице дава заключение, че на -08.06.2023г. същият като пътник в лек автомобил е претърпял ПТП на територията на Германия. Непосредствено след това е приет в болнично заведение и е проведено интензивно високоспециализирано лечение. В резултат на ПТП той е получил тежка черепно мозъчна травма със счупване на черепни кости, оток на мозъка, мозъчна контузия, субхарноидален кръвоизлив /кръвоизлив под меките черепни покривки/, кръвоизливи в таламуса, хематом на продълговатия мозък, счупване на дъното на дясната орбита, счупване на костите на десния максилалрен синус, счупване на носните кости, повърхностно разкъсване на

горния клепач на дясното око, оток на клепача на лявото око, кръвоизлив от носа, контузия на гръдния кош – счупване на второ ребро в ляво, двустранни контузии на белите дробове, счупване на дясна ключица, счупване на гръдна кост. Въпреки оказаната му високоспециализирана медицинска помощ, е настъпил смъртен изход. Смъртта се дължи на тежката черепно – мозъчна травма и мозъчния оток.

С оглед на събраните писмени доказателства и заключението на СМЕ настоящата инстанция намира, че смъртта на Г. А. е в причинна връзка с уврежданията, получени при ПТП на 08.06.2018г.

Относно обезщетението за вреди, претендирано от Н. А. Т.:

Съгласно чл.844 ал.3 изр.1 от Гражданския кодекс на Федерална република Германия преживелите лица на издръжка, които са били в особено близки лични отношения с убитото лице могат да поискат подходящо парично обезщетение за емоционалното страдание, причинено от причиняването на смърт, ако причиняването на смърт се основава на непозволено увреждане в съответствие с чл.823 от Гражданския кодекс или престъпление, което поражда отговорност в съответствие със ЗДвП. Съгласно пар.844 ал.3 изр. 2 от Гражданския кодекс на Федерална република Германия особена лична връзка на близост се предполага с обратна сила, ако преживелият е бил съпруг, партньор, родител или дете на починалия. От събраните по делото свидетелски показания на свидетелките Б.И.А. и А. С.ова А.а /протокол от съдебно заседание от 01.11.2022г. / се установява, че Н. е отгледала сина си сама, след като още на 6 месечна възраст на детето са се разделили със съпруга и. Г. е живеел заедно с майка си до 18 – годишна възраст, после е заминал да работи в Гърция, оженил се е и след раздялата с жена си няколко години по –късно, отново се е върнал да живее при майка си. В Германия ходел за временна работа, отивал и пак се връщал. Н. нямала друго дете, освен Г.. Той се грижел за майка си, изпращал и пари, отнасял се много добре с нея. Бил здрав, работоспособен. Майката организирала погребението на сина си. Няколко пъти припадала, наложило се да бъде извикана Бърза помощ. Животът и се променил след загубата. Влошило се здравословното и състояние, претърпяла инсулт, не можела да спи, започнала да взима лекарства за сън, лекар в Стара Загора, който и ги е изписал. Ходи често на гроба му, а жилището и е пълно с негови снимки. От тези показания се

установява, че отношенията между Н. Т. и починалото лице се характеризират с взаимна обич, взаимопомощ, уважение и грижа, а загубата на Г. и е причинила тежки емоционални страдания, непреодолима мъка и скръб.

Следва да се приеме въз основа на събраните доказателства, че ищцата е претърпяла морални болки и страдания от смъртта на своя син, които подлежат на репарирание от застрахователя. При определяне размера на обезщетението, дължимо на Н. Т., първоинстанционният съд не се е съобразил с приложимото чуждо материално право, въпреки че правилно е посочил, че това е правото на Федерална Република Германия. Позовал се е на българското материално право – чл.52 от ЗЗД. Съгласно чл.44 ал.1 от КМЧП чуждото право се тълкува и прилага така, както то се тълкува и прилага в създалата го държава. Съгласно чл.45 от КМЧП разпоредба на чуждо право, определено като приложимо от този кодекс, не се прилага само ако последиците от нейното прилагане са явно несъвместими с българския обществен ред. Несъвместимостта се преценява, като се държи сметка за степента на връзка на отношението с българския правен ред и значимостта на последиците от прилагането на чуждото право. Съгласно чл.46 ал.1 от КМЧП разпоредбите на кодекса не засягат прилагането на повелителните норми на българското право, които с оглед на техните предмет и цел трябва да бъдат приложени, независимо от отправянето към чуждо право.

В настоящия случай целта на нормата на чл.52 от ЗЗД може да бъде постигната и чрез прилагане на правото на ФРГ, правилно определено като приложимо относно казуса. Съгласно чл.11 изр.2-ро от ЗДвП и чл.253 от Гражданския кодекс на ФРГ за вредите от неимуществен характер при телесни увреждания и увреждане на здравето може да се претендира разумно парично обезщетение. Следователно и чуждото материално право предвижда възможност за справедливо обезщетение за вредите.

На следващо място първоинстанционният съд неправилно е тълкувал възможността да се използва дерогацията, предвидена в чл.16 от Регламент /ЕО/ №864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11.07.2007г. относно приложимото право към извъндоговорни задължения /Регламент „Рим II“/. Според цитираното правило от регламента не се ограничава прилагането на правни норми на държавата на съда в случаите, когато е са повелителни, независимо от приложимото към извъндоговорното задължение

право. Съгласно тълкуването, дадено от Съда на Европейския съюз с решение от 05.09.2024г. по дело C-86/2023г., постановено по отправено от Върховния касационен съд на Република България преюдициално запитване за тълкуване на чл.16 от Регламент /ЕО/ №864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11.07.2007г. относно приложимото право към извъндоговорни задължения /Регламент „Рим II“/ това би намерило приложение, когато разглежданото правно положение има достатъчно тясно връзка с държавата членка на сезирания съд – въз основа на подробен анализ на текста, общата структура, целите и контекста на приемането на националната разпоредба националният съд констатира, че нейното зачитане се счита от решаващо значение в рамките на правния ред на тази държава членка, с оглед преследваната цел на защита на съществен обществен интерес, който не може да бъде постигнат чрез прилагане на определеното съгласно чл.4 от регламента право. Съгласно чл.633 от ГПК решението на Съда на Европейските общности е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България.

В случая разглежданото правно положение няма достатъчно тясна връзка с държавата членка на сезирания съд. Мястото, на което се търпят вредите, т.е. мястото, на което в даден момент живее пострадалия, не представлява такава връзка, когато се касае за непозволено увреждане, при което е приложим принципа *lex loci delicti commissi*. Не е налице и хипотеза, в която и двете страни да имат обичайно местопребиваване в една и съща държава, за да се търси връзка с правото на тази държава. Касае се за деликт, реализиран на територията на Федерална Република Германия. Той произтича от пътно – транспортно произшествие, реализирано в Германия като са нарушени конкретни правила за движение по пътищата, произтичащи от германското законодателство. Смъртта на пострадалия вследствие на уврежданията при ПТП е настъпила също в Германия. При определяне на размера на обезщетението е приложима нормата на пар.844 ал.3 от Германския Граждански кодекс /BGB/, която разпоредба защитава правата и интересите на пострадалите лица по начин, съответстващ на нормата на чл.52 от ЗЗД. В този смисъл е и съдебната практика – Решение №50025/10.02.2025г. по т.д. №1444/2022г. на ВКС, Второ т.о. и Решение №202 от 17.07.2025г. по т.д. №1542/2023г. на ВКС, Първо т.о.

Съгласно чл.4 от Регламент /ЕО/ №864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11.07.2007г. относно приложимото право към извъндоговорни

задължения /Регламент „Рим II“ / приложимото право към извъндоговорни задължения, произтичащи от неправомерно увреждане, е правото на държавата, в която е настъпила вредата, независимо в коя държава е настъпил вредоносният факт и независимо в коя държава или държави настъпват непреките последици от този факт. По смисъла на чл.44 от КМЧП и по смисъла на Регламент /ЕО/ №864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11.07.2007г. относно приложимото право към извъндоговорни задължения /Регламент „Рим II“/ да се приложи чуждото право означава да се приложи не само чуждия материален закон, но да се вземе предвид и практиката по приложението му. В становището на компетентния орган на замолената държава се съдържа и посочване на практика по приложение на закона в сходни случаи. Размерът на обезщетението за болка и страдание, присъждано от съдилищата обикновено е между 5000 и 20 000 евро /Наръчник за обезщетението за претърпени страдания, 20-то издание, 2024г., пар.303/. Като подходящо обезщетение за загубата на пълнолетно дете в резултат на ПТП Областният съд на Хамбург с решение от 19.02.2018г. е присъдил на майка обезщетение за болка и страдание в размер на 20 000 евро. Касае се също за пълнолетно дете, което е било единствено дете на майката, загинало при ПТП и за тежка реакция на скръб с умерена депресия.

Ето защо при отчитане на особено близката връзка между ищцата и нейния син, обстоятелството, че той е бил единственото и дете, на 42 години, жизнен и работоспособен, внезапната му смърт и претърпените силни емоционални страдания от ищцата, тяхната интензивност и продължителност и като се съобразява с релевантната практика на съдилищата във Федерална Република Германия при сходни случаи, съдът намира, че обезщетението за неимуществени вреди на ищцата следва да бъде определено в уместен размер от 20 000 евро.

Следва обжалваното решение да бъде отменено частично – в частта, с която „Хук – Кобург – Алгемайне ферзихерунг“ АД /HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG/, със съдебен адрес: гр. София, бул. „Драган Цанков“ №23, вх. А, ет.2 – адвокатско дружество „К.И. и Я.Н.“ е осъдено да заплати на Н. А. Т. сума над 20 000 евро до присъдения размер от 76 693.78 евро /с равностойност в лева - 150 000 лева/, частично от 102258.37 евро /равностойност в лева - 200 000 лева/ - обезщетение за неимуществени

вреди изразяващи се в претърпени болки и страдания вследствие смъртта на сина и Г.С.А., настъпила вследствие на ПТП на 08.06.2018г., на територията на Германия, Федерален окръг Фулда, между Рюкерс – юг и Марбах – север, по вина на водача на лек автомобил „Опел“, модел „Agila“, рег. №..., ведно със законната лихва, считано от 04.03.2020г. до окончателното и изплащане.

Оплаквания във въззивната жалба относно размера на лихвата върху присъденото обезщетение не са изложени, поради което и съгласно чл.269 от ГПК - предвид ограничения обхват на въззивната проверка - настоящата инстанция не обсъжда приложимата за същата материално правна норма.

Относно обезщетението за вреди, претендирано от С. А. Й.:

Вярно е, че съгласно пар.844 ал.3 изр. 2 от Гражданския кодекс на Федерална република Германия особена лична връзка на близост се предполага с обратна сила, ако преживелият е бил съпруг, партньор, родител или дете на починалия. В случая обаче тази презумпция е оборена. От събраните по делото свидетелски показания на свидетелките Б.И.А. и А. С.ова А.а /протокол от съдебно заседание от 01.11.2022г. / се установява, че когато С. и Н. са се разделили Г. е бил на шест месеца. Тя го е отгледала сама с помощта на своите родители. Споделя е на свидетелката А.а, че бащата не е помагал за отглеждането на детето. Момчето много рядко се е срещало с баща си, то е пораснало при майка си. С. е присъствал на погребението на Г.. Според свидетелката А.а не е показвал мъка, не е изживял тежко загубата. Според впечатленията на свидетелката А. на погребението му било тъжно.

От свидетелските показания се установява, че между ищецът С. Й. и починалото лице Г. А. не е съществувала особена лична връзка на близост, каквато се предполага по пар.844 ал.3 изр. 2 от Гражданския кодекс на Федерална република Германия. Липсата на всякакви грижи за детето, докато е растяло, отглеждано единствено от майка си и много редките срещи между двамата, както и поведението му на погребението на Г., на което също не е демонстрирал емоционално страдание, правят претенцията му неоснователна. Не може да бъде споделено оплакването в жалбата на С. Й., че съдът се е произнесъл за липса на близки отношения между двамата и за недоказаност на търпени от бащата болки и страдания, произтичащи от смъртта на Г., без да има своевременно наведено възражение от застрахователя. С отговора на исковата молба ответникът е оспорил всички предпоставки за ангажиране

отговорността на ответното дружество като застраховател по задължителна застраховка „гражданска отговорност“ по отношение на лек автомобил „Опел“, модел „Agila“, рег. №..., управляван от А.М.Х.. Не може да се иска от ответника да знае предварително съдържанието на показанията на свидетелите, водени от ищеца за установяване на неговите собствени твърдения за близка връзка и претърпени страдания. Достатъчно е оспорването на иска и обстоятелствата, на които той се основава. Не може да се приеме, че е налице извънсъдебно признание на иска с отправеното от кореспондента предложение за обезщетение в размер на 5000 евро. В него не се съдържа признание на обстоятелствата, на които се основава претенцията на ищеца. Не се е стигнало и до сключване на споразумение. Съдът е обсъдил показанията на разпитаните свидетели в тяхната цялост. Събрани са всички поискани от ищците доказателства, за да бъде изяснен въпроса за отношенията между ищеца и неговия син. Чрез тях презумпцията за особена лична връзка на близост между двамата и за претърпени емоционални страдания от смъртта му, е оборена. Гореизложеното прави исковата претенция на ищеца С. Й. към застрахователя неоснователна.

Ето защо следва да бъде потвърдено решение №260005/09.05.2025г., постановено по т.д. №375/2019г. по описа на Окръжен съд – Стара Загора, в частта, с която е отхвърлен предявеният от С. А. Й. против „Хук – Кобург – Алгеймайне ферзихерунг“ АД /HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG/, със седалище и адрес на управление: Федерална Република Германия, гр. Кобург, 96444, Банхофплац, с номер в Търговския регистър HRB 465, със съдебен адрес в България: гр. София, бул. „Драган Цанков“ №23, вх. А, ет.2 – адвокатско дружество „К.И. и Я.Н.“ иск за заплащане на сумата 51 129.18 евро /равностойност в лева - 100 000 лева/, частично от 102258.37 евро /равностойност в лева - 200 000 лева/ – обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания вследствие смъртта на сина му Г.С.А., настъпила вследствие на ПТП на 08.06.2018г., на територията на Германия, Федерален окръг Фулда, между Рюкерс – юг и Марбах – север, по вина на водача на лек автомобил „Опел“, модел „Agila“, рег. №..., ведно със законната лихва, считано от 16.06.2018г. до окончателното и изплащане и е осъден С. А. Й. да заплати на „Хук – Кобург – Алгеймайне ферзихерунг“ АД /HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG/ сумата 3 705.59 евро /7 247. 52 лева/ – разноски за

адвокатско възнаграждение и 569.78 евро /1114.40 лева/ – разноски за експертизи и преводи на документи.

По частната жалба на Н. А. Т. и С. А. Й. – чрез пълномощника им адв. П. К. против определение №260119/04.08.2025г., постановено по т.д. №375/2019г. по описа на Окръжен съд – Стара Загора, с което е оставена без уважение молба вх. №260488/03.06.2025г. на Н. А. Т. и С. А. Й. за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските относно заявеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответното дружество:

Настоящата инстанция намира, че възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано от ответника, е неоснователно. Касае се за голям обем извършена работа от процесуалния представител на ответника, проведени са множество съдебни заседания, в които той е участвал, производството е продължило шест години, а и делото е с правна и фактическа сложност, предвид обстоятелството, че е събирана информация във връзка с и е налице позоваване на чуждо материално право. Като допълнителен аргумент следва да се отбележи и обстоятелството, че размерът на дължимото на ответника възнаграждение съответства на базата, въз основа на която процесуалният представител на ищците претендира присъждане на възнаграждение по реда на чл.36 от ЗАдв.

Не е налице основание за отмяна на обжалваното определение в частта за разноските и за намаляване на тези, присъдени на ответника.

Ето защо частната жалба вх. №260693 от 21.08.2025г. от Н. А. Т. и С. А. Й. – чрез пълномощника им адв. П. К. против определение №260119/04.08.2025г., постановено по т.д. №375/2019г. по описа на Окръжен съд – Стара Загора, с което е оставена без уважение молба вх. №260488/03.06.2025г. на Н. А. Т. и С. А. Й. за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските относно заявеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответното дружество, като неоснователна следва да се остави без уважение.

За въззивното производство на адв. П. К. за осъщественото от нея безплатно процесуално представителство на ищцата Т. следва да се присъди възнаграждение в размер на 2 318.79 евро съобразно размера на уважената претенция, които ответникът следва да бъде осъден да заплати.

От страна на въззиваемото дружество е направено искане за присъждане на разноси за въззивното производство в размер на 11 400.88 евро за държавна такса и адвокатско възнаграждение. Съобразно уважената и отхвърлена част от претенцията, на ответника са дължими разноси в размер на 9 610.20 евро. Направено е възражение за тяхната прекомерност, което е неоснователно с оглед фактическата и правна сложност на делото, разгледано във въззивната инстанция. Следва да се присъдят разноси на въззиваемото дружество в размер на 9610.20 евро. Тази сума ищците следва да бъдат осъдени да заплатят по равно на ответника.

Следва частично да бъдат коригирани и разноските за първата инстанция. Дължимата държавна такса, което ответното дружество е осъдено да заплати в полза на бюджета на съдебната власт следва да се намали до размер от 800 евро. На адв. П. К. за осъществено от нея безплатно процесуално представителство на ищцата Т. в първоинстанционното производство е дължимо възнаграждение в размер на 2 318.79 евро, поради което за разликата над този размер до присъдения такъв от 6841.08 евро решението следва да се отмени.

Сумите – предмет на настоящото решение са изчислени и посочени в евро, при курс 1 евро = 1.95583 лева, на основание чл. 5 и чл. 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България, чл. 1 от Регламент (ЕС) 2025/1409 на Съвета от 08 юли 2025 година и чл. 1 от Регламент (ЕО) № 2866/98 на Съвета от 31 декември 1998 г.

**С оглед на гореизложеното и на основание чл.271 и чл.272 от ГПК,
Пловдивският Апелативен съд**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260005/09.05.2025г., постановено по т.д. №375/2019г. по описа на Окръжен съд – Стара Загора, в частта, с която е осъдено „Хук – Кобург – Алгемайне ферзихерунг“ АД /HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG/, със седалище и адрес на управление: Федерална Република Германия, гр. Кобург, 96444, Банхофплац, с номер в Търговския регистър HRB 465, със съдебен адрес в България: гр. София, бул.

„Драган Цанков“ №23, вх. А, ет.2 – адвокатско дружество „К.И. и Я.Н.“ да заплати на Н. А. Т. ЕГН ***** от с. Р.“ №6 сума **до размер 20 000 евро**, частично от 102258.37 евро /равностойност в лева - 200 000 лева/ - обезщетение за неимуществени вреди изразяващи се в претърпени болки и страдания вследствие смъртта на сина и Г.С.А., настъпила вследствие на ПТП на 08.06.2018г., на територията на Германия, Федерален окръг Фулда, между Рюкерс – юг и Марбах – север, по вина на водача на лек автомобил „Опел“, модел „Agila“, рег. №..., ведно със законната лихва, считано от 04.03.2020г. до окончателното и изплащане, да заплати на адв. П. К. сума **до размер от 2 318.79 евро** – адвокатско възнаграждение за осъщественото от нея безплатно процесуално представителство и защита на ищцата в производството пред Окръжен съд – Стара Загора, а по сметка на ОС – Стара Загора – държавна такса в размер на **800 евро**.

ОТМЕНЯ решение №260005/09.05.2025г., постановено по т.д. №375/2019г. по описа на Окръжен съд – Стара Загора, в частта, с която е осъдено „Хук – Кобург – Алгемайне ферзихерунг“ АД /HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG/, със седалище и адрес на управление: Федерална Република Германия, гр. Кобург, 96444, Банхофплац, с номер в Търговския регистър HRB 465, със съдебен адрес в България: гр. София, бул. „Драган Цанков“ №23, вх. А, ет.2 – адвокатско дружество „К.И. и Я.Н.“ да заплати на Н. А. Т. ЕГН ***** от с. Р.“ №6 сума **над 20 000 евро до присъдения размер от 76 693.78 евро** /с равностойност в лева - 150 000 лева/, частично от 102258.37 евро /равностойност в лева - 200 000 лева/ - обезщетение за неимуществени вреди изразяващи се в претърпени болки и страдания вследствие смъртта на сина и Г.С.А., настъпила вследствие на ПТП на 08.06.2018г., на територията на Германия, Федерален окръг Фулда, между Рюкерс – юг и Марбах – север, по вина на водача на лек автомобил „Опел“, модел „Agila“, рег. №..., ведно със законната лихва, считано от 04.03.2020г. до окончателното и изплащане и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Н. А. Т. ЕГН ***** от с. Р.“ №6 против „Хук – Кобург – Алгемайне ферзихерунг“ АД /HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG/, със седалище и адрес на управление: Федерална Република Германия, гр. Кобург, 96444, Банхофплац, с номер в Търговския регистър HRB 465, със съдебен адрес в България: гр. София, бул. „Драган Цанков“ №23, вх. А, ет.2 – адвокатско дружество „К.И. и Я.Н.“ иск за

заплащане обезщетение за неимуществени вреди изразяващи се в претърпени болки и страдания вследствие смъртта на сина и Г.С.А., настъпила вследствие на ПТП на 08.06.2018г., на територията на Германия, Федерален окръг Фулда, между Рюкерс – юг и Марбах – север, по вина на водача на лек автомобил „Опел“, модел „Agila“, рег. №..., ведно със законната лихва, считано от 04.03.2020г. до окончателното и изплащане, **за разликата над 20 000 евро до присъдения размер от 76 693.78 евро** /с равностойност в лева - 150 000 лева/, частично от 102258.37 евро /равностойност в лева - 200 000 лева/, ведно със законната лихва, считано от 04.03.2020г. до окончателното и изплащане, като неоснователен.

ПОТВЪРЖДАВА решение №260005/09.05.2025г., постановено по т.д. №375/2019г. по описа на Окръжен съд – Стара Загора, в частта, с която е **отхвърлен предявеният от С. А. Й. от с. Е.“ №8** против „Хук – Кобург – Алгемайне ферзихерунг“ АД /HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG/, със седалище и адрес на управление: Федерална Република Германия, гр. Кобург, 96444, Банхофплац, с номер в Търговския регистър HRB 465, със съдебен адрес в България: гр. София, бул. „Драган Цанков“ №23, вх. А, ет.2 – адвокатско дружество „К.И. и Я.Н.“ **иск за заплащане на сумата 51 129.18 евро /равностойност в лева - 100 000 лева/**, частично от 102258.37 евро /равностойност в лева - 200 000 лева/ – обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания вследствие смъртта на сина му Г.С.А., настъпила вследствие на ПТП на 08.06.2018г., на територията на Германия, Федерален окръг Фулда, между Рюкерс – юг и Марбах – север, по вина на водача на лек автомобил „Опел“, модел „Agila“, рег. №..., ведно със законната лихва, считано от 16.06.2018г. до окончателното и изплащане и е осъден С. А. Й. да заплати на „Хук – Кобург – Алгемайне ферзихерунг“ АД /HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG/ сумата 3 705.59 евро /7 247. 52 лева/ – разноски за адвокатско възнаграждение и 569.78 евро /1114.40 лева/ – разноски за експертизи и преводи на документи.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частна жалба вх. №260693 от 21.08.2025г. от Н. А. Т. и С. А. Й. – чрез пълномощника им адв. П. К. против определение №260119/04.08.2025г., постановено по т.д. №375/2019г. по описа на Окръжен съд – Стара Загора, с което е оставена без уважение молба вх. №260488/03.06.2025г. на Н. А. Т. и С. А. Й. **за изменение на постановеното**

по делото решение в частта за разноските относно заявеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответното дружество, като неоснователна.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адв. П. К. за осъждане на „Хук – Кобург – Алгемайне ферзихерунг“ АД /HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG/, със седалище и адрес на управление: Федерална Република Германия, гр. Кобург, 96444, Банхофплац, с номер в Търговския регистър HRB 465, със съдебен адрес в България: гр. София, бул. „Драган Цанков“ №23, вх. А, ет.2 – адвокатско дружество „К.И. и Я.Н.“ за заплащане на адвокатско възнаграждение за осъщественото от нея безплатно процесуално представителство и защита на ищцата Н. Т. в производството пред Окръжен съд – Стара Загора за **разликата над 2 318.79 евро до присъдения размер от 6 841.08 евро** /13 380 лева/, като неоснователно.

ОСЪЖДА „Хук – Кобург – Алгемайне ферзихерунг“ АД /HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG/, със седалище и адрес на управление: Федерална Република Германия, гр. Кобург, 96444, Банхофплац, с номер в Търговския регистър HRB 465, със съдебен адрес в България: гр. София, бул. „Драган Цанков“ №23, вх. А, ет.2 – адвокатско дружество „К.И. и Я.Н.“ да заплати на адв. П. К. със съдебен адрес: гр. К.„ №6, офис 10 **сумата 2 318.79 евро** – разноси, сторени във въззивното производство за адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл.38 ал.2 от ЗАдв. за осъщественото от нея безплатно процесуално представителство и защита на Н. Т. във въззивното производство като сумата е определена съобразно уважената и отхвърлена част от претенцията.

ОСЪЖДА Н. А. Т. ЕГН ***** от с. Р.“ №6 и С. А. Й. ЕГН ***** от с. Е.“ №8 по равно да заплатят на „Хук – Кобург – Алгемайне ферзихерунг“ АД /HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG/, със седалище и адрес на управление: Федерална Република Германия, гр. Кобург, 96444, Банхофплац, с номер в Търговския регистър HRB 465, със съдебен адрес в България: гр. София, бул. „Драган Цанков“ №23, вх. А, ет.2 – адвокатско дружество „К.И. и Я.Н.“ **сумата 9610.20 евро** - разноси във въззивното производство съобразно уважената и отхвърлена част от жалбите.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването му на страните, при наличие на предпоставките по чл.280 от

ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____